

Mladi junaki.

2. Junaški otrok.

Na Japonskem so ob času hudega preganjanja živali bogoljubni starši, ki so imeli edinega otroka in ga zelo ljubili. Zato so se na vso moč trudili, da bi ga vzgojili v čednosti in strahu božjem. Toda radi nežne sinčkove mladosti jih je jako skrbelo, bo li mogel prestati grozovite bolečine mučeništva, ki bržkone zadene tudi njega.

Nekega dne sta sedela pri ognju oče in mati vsa žalostna ter se s potrjim in boječim srcem pogovarjala o svojem ljubem sinčku. »Midva,« reče oče, »upava, da bova mogla z božjo pomočjo prestati mučeniško smrt za sveto vero; toda kaj bo z našim nežnim otrokom? Ali bo imel toliko moči, da bi mogel pretrpeti muke mučeništva na tezalnici? O Bog, nikar ne dopusti, da bi bil izkušan nad svoje moči, da bi zatajil svojo vero in bi midva ne imela ob ločitvi s tega sveta sladke nade, da se snideva z njim v onem življenju.«

Tako je govoril oče in se jokal in mati se je jokala in oba sta molila za blagor svojega otroka.

Otrok pa se je medtem, kakor bi ne slišal njunege pogovora, igral s kosom železa, ki ga je grel na ognju. Ko je bilo železo že rdeče, je vzel razbeljeno železo v roke, ne da bi razodeval kako bolečino. Oče in mati preplašena prihitita, da bi mu iz rok iztrgala morilno igračo, in preplašena ga vprašata, kaj naj to pomeni.

»Dokazati sem vam hotel,« odgovori otrok, kažoč opečeno roko, »da imam z božjo pomočjo dovolj moči, da bi pretrpel mučeniško smrt za vero.«

S čutom največjega občudovanja in veselja sta objela junaškega otroka in pokleknila sta pa zahvaljevala Boga za to tolažbo in milost. Kmalu potem so vsi trije umrli za sveto vero in prejeli krono mučeniške zmage.

Kje je zajemal slabotni deček toliko junaške moči? Milost božja ga je podpirala!

Najprej molitev, potem igrače.

3. Junaška hčerka.

Na Kitajskem je postava, da se takemu, ki po-neveri državni denar, odsekata obe roki. Nekoč se je uradnik pregrešil zoper to postavo in torej zaslužil ono strašno kazen. Njegova hčerka pa se opogumi in gre k cesarju prosit za svojega očeta. Poklekne pred cesarja in reče: »Vem pač, veliki cesar, da morajo biti moj nesrečni oče kaznovani po postavi. Na, tukaj imaš obe moji roki namesto očetovih. Saj sta tudi last mojega očeta; toda preslabotni sta, da bi oskrbovali številno družino. Vzemi torej moji roki in pusti očetovi, da bodo z njima, ko so zapodeni iz tvoje službe, mogli rediti mojega starega očeta, moje sestre in brate, mene in sebe.« Cesarja je tako ganila otroška ljubezen te hčerke, da je radi nje odpustil kazen očetu.

» M a n a «.

Za našo pečjo.

Piše Grabonošec.

Naš dedek — oh, kako jih imamo radi! Lahko si pač mislite, kako se veselimo večerov, ko sede naš dedek na klopi ob veliki peči in pripovedujejo. Preprosti so naš dedek; toda, če mi verjamete ali ne, vedo pa veliko, veliko.

Ko bi vi vse to slišali, kar nam pripovedujejo iz svojih mladih dni in pa iz spominov na svoja dolga in trudapolna potovanja po svetu!

Stari so pa naš dedek, zelo stari; a ne po duhu, le po telesu. Tako so modri in se spominjajo vsega, kar se je zgodilo že kdovekdaj. Njih spomin je čil in živahen, da bi se ga razveselil in si ga poželed marsikateri mladenič.

Vem pa, da bi tudi vi, mladi čitatelji, radi izvedeli, kaj nam pripovedujejo naš dedek in kako nas uče po svojih bogatih izkušnjah, ki so si jih pridobili po svetu.